

LA MEVA CRÒNICA DEL BIG DRAW 2016 A LA XAVIER AMORÓS

Daniel Recasens Salvador

El dibuix com una eina de pensament, creativitat i compromís social i cultural. Ras i curt. Això vol ser el Big Draw, un projecte que ha tornat per tercer cop a Reus. I jo hi era.

L'encetava el divendres a la tarda, el pati de la biblioteca Xavier Amorós s'havia vestit de festa. Ni tan sols hi faltava una catifa vermella. Vagarejo. Hi ha quatre taules tan ben parades que la gana arriba de seguida. El menú, és clar, no és pas per omplir la panxa sinó la imaginació i l'enginy. Un menú degustació ple d'exquisideses: Els ocells il·lustrats dels Pas de Pardal, les cares d'en Pere Prats Sobrepere, el little draw de Marc Sardà i la silueta animal de Carolina Tost. La canalla s'hi ha abocat de seguida. Parlen poc però potser perquè les llengües fora, els ulls esbatanats, els dits tacats ja s'expliquen prou. Algun discret encara observa, passeja els seus dubtes d'un taller a l'altre. Tigres que volen ser de qualsevol color que no sigui taronja, nassos i orelles que juguen a confondre's, papers que es pleguen en escales impossibles. Els pares i les mares fan veure que entretenen la canalla però aviat s'arromanguen i costa endevinar qui l'encerta i qui no, si és que algú ha d'encertar res.

Però hi ha molta més teca, no us l'acabareu. La coral de l'Alberich i Cases hi posa una estona de banda sonora, la paraula dolça que explica un conte o les postres, que ens esperen al pis de dalt i que la gent de Còdol tot just ha tret del forn. En diuen tastos d'art perquè hi podem convertir-nos en Hausmann, Pollock, Blu, o esdevenir videoartistes si és que ens abelleix. Descobreixo madeixes de llana passant per aquarel·les escampades sobre una tela que les

aferra. Un barret, un peix, un despertador, fins i tot una poma. Objectes quotidians que es revolten, es reivindiquen.

De la paret estant, igual que roba estesa, els dibuixos s'assequen al sol. Cares que ens observen, inquietants, totes la mateixa cara i tanmateix no en trobareu una sola d'igual. Els ocells, un fràgil equilibri de colors sobre el fil, no gosen envolar-se.

Es va fent fosc però ningú no hi pateix perquè la llum és en una altra banda. Hi ha criatures que han començat a empaitar-se les unes a les altres, fils invisibles que també ens entortolliguen. Encara som a temps de passejar pel vestíbul del centre on ens hi espera un circuit fet de contes bellíssims, perquè una història es pot explicar o deixar que s'expliqui per ella mateixa. Abans de plegar, Francesc Miguel ens recull en una de les sales per contagiar-nos del geni creatiu i les coincidències que hi trobarem si les sabem reconèixer.

L'endemà al matí tot recomença. Ara és l'hora de recollir la proposta d'en David Romero i fer-se una selfie una mica enganyosa, el blowing in the wind de la Nuri Mariné, els volums i les textures de la Núria Sevilla, la pista del dibuix d'Elisenda Solà, els cadàvers exquisits de l'Ada Arbós, acotar les dimensions de l'edifici altra volta amb en Francesc Miguel, o repetir les cares amb en Pere Prats. I ja tornem a conversar amb els dits bruts i les tisores a punt. Hi ha uns animalots de roba i paper encolat, amb sang de pintura i idees extravagants que s'exposen impúdics a les rialles dels més petits. Caps de robot amb potes de princesa i cos d'esquimal. Quina por ha de fer un monstre que hem parit amb les nostres mans, un bocí cadascú? Mentrestant, el ritme elèctric, gairebé impossible d'Aulatres, la companyia melòdica de les versions a la guitarra de l'Aina i la Maria Pilar, l'espectacle de MusicYears. Què no hi haurem d'encabir?

El dibuix ja no és només bonic o creatiu, és llenguatge i pren la mà d'altres formes d'expressió tant o més convingudes. Això és una festa, al capdavant.

Igual que francitiradors, apostats a qualsevol racó, els urban sketchers avui han acampat entre nosaltres. Podem dibuixar amb els peus, ajaguts al terra o compartir la creació a quatre mans en un treball a cegues que mai no es repeteix. Veig una parella d'amics que es retroben, conec aquesta abraçada, àvies retallant, mòbils que fotografien abans el record no es faci esmunyedís.

A tot això havíem vingut. Hi érem per jugar. No tenim cap intenció de deixar de jugar mai, ni tan sols a la biblioteca, a la biblioteca menys que enlloc.